

SMRTELNĚ NEBO PRUDCE JEDOVATÉ HOUBY

Vždyt už v době feudálních vrchností patřilo k poddanským povinnostem dodat pánstvu každoročně nemalé množství dobrých jedlých hub. Ono by se sice mohlo zdát, že s vylidňováním částí našich vesnic a přesunem obyvatelstva do měst tahle vášeň jaksi pomine. Chyba lávky!

Za poslední desetiletí se narodila spousta chatařů a chalupářů, nemluvě o tom, že v nejmladší a střední generaci je už skutečnou výjimkou ten, kdo nemá automobil. Takže se často na houby nejde, ale jede. Na škodu to jistě samo o sobě není – pokud nic nenajdete, alespoň jste se prošli na relativně zdravém vzduchu.

Kde vlastně rostou?

Po pravdě řečeno rostou všude. Nemusíte je nacházet jenom v lese, ale třeba na poli, louce, pastvině, zahradě, skleníku – a třeba také na podlaze nebo trámech v bytu či na chalupě. To by ale nejspíš byla velmi nebezpečná dřevomorka domácí, kterou nutno s odbornými znalostmi likvidovat zcela razantně a ihned po zjištění, nechcete-li věc nechat dojít až k demolici obydlí.

Jiná věc je, že to, čemu běžně říkáme houba, je ve skutečnosti jen plodnice houby, zatímco její vlastní tělo – podhoubí – jsou velice tenká a jednotlivě okem neviditelná vlákněnka zanořená v substrátu. Je to stejný rozdíl jako mezi dubem a žaludem či jabloní a jablkem.

Jenomže praktického houbaře zajímají právě ty plodnice. Ty ovšem podhoubí nasazuje jen za určitých podmínek – roli zde hraje teplo, vláhota, málo větrů, roční období a některé jiné faktory, které zase tak úplně přesně neznáme. Rozšířeným omylem je například názor, že když dneska zapršelo, tak zítra půjdeme na houby. Můžeme jistě najít třeba špičky travní. Ovšem to jsou vlastně plodnice, které předtím zaschly a deštěm ožily.

Jak dlouho rostou?

Záleží samozřejmě na druhu houby. Třeba plodnice hnojníku jepičího vytrvávají jen několik hodin. Na druhou stranu takzvané cho-

FOTO: BLOOMBERG

K vyhlášeným houbařským lokalitám patří Polabí, Brdy, Posázaví, Chvojenecké polesí či okolí Hřenska a Děčína.